

Aankondiging van de geboorte van Jezus

Ziekenbrief Oktober 2017. 92e Jaargang.

Maria, moeder van de eenzamen.

Mijn beminde,

Op 3 oktober j.l. heb ik, in het kader van ons programma Vonken van Hoop, een bezoek gebracht aan Radio Maria in Den Bosch. Daar is die middag een uitzending geweest met als thema: "Maria, moeder van de eenzamen".

De reacties waren hartverwarmend.

Daarom heb ik besloten deze uitzending grotendeels op papier weer te geven.

Ook nu ligt de rozenkrans weer voor mij op mijn bureau. Dat is niet zo verwonderlijk.

Oktober is nu eenmaal de rozenkransmaand en ik vind al van jongs af aan grote steun bij het bidden van de rozenkrans.

Deze rozenkrans is een bijzondere. Hij is niet van mij maar van mijn echtgenote.

Zij heeft hem van een groepje pelgrims cadeau gekregen tijdens een van de laatste door ons georganiseerde bedevaart reizen naar Kevelaer.

Een bijzondere rozenkrans, die in plaats van steeds 10 kralen en daartussen de 5 geheimen, bestaat uit telkens 3 kralen die de verbinding van Maria met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest aangeven. Na iedere 3^e kraal is er een afbeelding van een van de 15 geheimen van de rozenkrans. Geschilderd en geëmailleerd. De geheimen van het licht zijn niet toegevoegd.

Een van de eerste geheimen dat mij dezer dagen speciaal getroffen heeft is de aankondiging van de Engel. Vanaf dat moment is Maria zwanger. En nog wel van God zelf.

Maar.....aan wie kan ze dat vertellen? Aan haar omgeving? Aan Jozef? Wat zullen de mensen wel denken? Hoe zullen ze reageren?

En zo kunnen we slechts vermoeden hoe eenzaam Maria in die eerste tijd van haar zwangerschap geweest moet zijn. De grote vreugde kan nauwelijks geuit worden.

Maria weet wat eenzaamheid is.

Die eenzaamheid komt ook zo nadrukkelijk tot uiting, als zij zich onder het kruis bevindt, waaraan haar zoon te sterven hangt.

En dan, dwars door alle verdriet en eenzaamheid heen, schenkt Jezus haar een nieuw kind: Zijn kerk. Haar schenkt Hij aan Zijn meest geliefde leerling, aan Johannes.

Misschien blijft zij eenzaam, maar zij is niet langer alleen.

De oudere generatie

kent zeker het boek, dat ooit door koningin Wilhelmina werd geschreven: Eenzaam, maar niet alleen. Dezer dagen kwam ik het weer in een boekenkast tegen, toen ik naar inspiratie zocht over het onderwerp "eenzaamheid". Er is de laatste tijd veel over te doen, ook in allerlei radio- en Tv-programma's. Gelukkig komt er, na vele jaren, aandacht voor met name ouderen, zieken en gehandicapten, die veelal onopgemerkt hun dagen in eenzaamheid slijten.

Met dat boek van Wilhelmina in de hand, trof mij de gedachte: "eigenlijk zou je het moeten kunnen omdraaien!" **Alleen maar niet eenzaam.**

Het alleen-zijn treft vele mensen. Door het verlies van een partner, een kind, het nooit een intieme band met een andere persoon aangegaan zijn. Er kunnen zo veel redenen zijn om alleen te zijn.

Maar vergis je niet, ook in relaties of leefverbanden kun je je soms ontzettend alleen voelen. Soms kiezen mensen ook zelf voor het alleen zijn. In kloostergemeenschappen of als kluizenaar bijvoorbeeld.

Wanneer gaat alleen-zijn dan over, of gepaard met, eenzaamheid?

Misschien begint het als je herinneringen hebt en er met niemand meer over kunt praten.

Of als je het gevoel hebt, dat je er niet toe doet. Dat je toch niet gemist wordt.....

Wij mensen zijn nu eenmaal geschapen om te communiceren met anderen. We hebben anderen nodig om ons te uiten en ons door die ander te laten troosten.

Veel mensen die een partner verliezen raken in zo'n eenzaam isolement. Nadat ze hun verhaal voor de vijfde of zesde keer verteld hebben, komt er van de andere kant zo iets van: Ja, dat weten we nu wel, hoor. Heb je nog iets anders te vertellen. Of kinderen en kinderen wijzen je er, vaak terecht, op dat ze ook nog werk en school en andere verplichtingen hebben. En de veelvuldige bezoeken, die zo gewoon werden na het overlijden of afscheid van je partner, worden minder, of ze stoppen zelfs helemaal.

Dan kun je een paar dingen doen. Je kunt jezelf een minderwaardigheidscomplex aan praten: Zie je wel, ik doe er niet toe, niemand die mij mist. Of je kunt boos en beledigd worden en denken: als zij niet bellen, dan ik ook niet meer. Of je sluit je totaal voor de buitenwereld af. Je bent niet meer in staat uit je cocon te komen en anderen te benaderen.

Erger kan nog zijn, als je in je contact met anderen helemaal niet laat blijken dat je ze mist en dat je je eenzaam voelt. Dan houd je jezelf in een soort wurggreep, waaraan je maar

moeilijk kunt ontsnappen. Jouw dierbaren mogen best weten dat je eenzaam bent. Ze hebben er vaak geen idee van hoe je je voelt. Als je dat zelf niet vertelt, hoe moeten ze het dan, vaak op afstand, toch weten??

Wat kun je eraan doen? Voor mij persoonlijk is mijn rozenkrans een goed middel om mij te helpen tegen een opkomend gevoel van eenzaamheid. In mijn persoonlijk contact met moeder Maria vind ik de kracht om mij weer open te stellen voor anderen, om weer met een open hart en geest op ze toe te gaan. Om ook de telefoon te nemen en mensen te bellen van wie ik soms al maanden niets gehoord heb.

Daarnaast is er nog een probaat middel.

Neem weer eens een doodgewoon stuk papier en een pen. Nee, geen e-mail.

Papier en pen dus. En schrijf je ellende en alles wat je voelt eens van je af. Alles wat je zeer doet en alles waar je verdriet van hebt. Dan kun je ervoor kiezen om die brief te sturen naar een van je dierbaren, of je kunt hem gewoon een tijdje bewaren en dan vernietigen. Je zult zien, dat het helpt. Wat mij ook heel erg helpt om een gevoel van eenzaamheid te verdrijven, is goede muziek. Luisteren en me fijn voelen. Mij helpt het!

De herfst heeft zijn intrede gedaan met alle schakeringen van goud en bruin en groen in bomen en struiken.

Ik wens je een prachtige rozenkransmaand aan de hand van moeder Maria, de moeder van de eenzamen.

Met hartelijke groet, je moderator
Diaken John Versteeg.